Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Eufrosina
(s.v. 25 septembrie / s.n. 08 octombrie)

Sfânta cuvioasă Eufrosina (s.v. 25 septembrie / s.n. 08 octombrie):

https://www.academia.edu/44181799/Sf%C3%A2nta_cuvioas%C4%83_Eufrosina_25_septembrie_

https://archive.org/details/sf.-eufrosina

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-eufrosina

***

Materiale despre Sfânta cuvioasă Eufrosina:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Eufrosina-(25-sept)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Eufrosina

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Eufrosina

&&&

Fugind din casa părintească și ascunzându-se într-o mănăstire de călugări, Sfânta Eufrosina s-a nevoit precum monahii vreme de 38 de ani, încât nimeni nu a știut până la moartea ei că era femeie. În timpul împărăției lui Teodosie cel mic, Sfânta Eufrosina a părăsit casa părintească, fugind de părinții ei, închinători la idoli, și s-a ascuns într-o mănăstire de călugări. Tunzându-și părul și arătând ca un famen împărătesc, Sfânta Eufrosina a viețuit printre monahi vreme de 38 de ani, până la trecerea ei în veșnicie, fără ca vreunul dintre ei să își dea seama că este femeie. Căci își uscase atât de mult trupul și sporise în virtuți, încât nimeni nu putuse să o descopere.Tatăl ei, Pafnutie egipteanul, a ajuns în acea mănăstire pe când fiica lui se afla pe moarte și, aceasta numindu-l „tată”, s-a cutremurat de măsura la care ajunsese aceasta, încât i-a urmat exemplul și s-a călugărit, trăind încă 10 ani în chilia unde fiica lui își dedicase viața Domnului.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Eufrosina

Troparul Sfintei cuvioase Eufrosina, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Eufrosina, duhul tău.

Cântarea 1

Irmos: Calul şi pe călăreţ i-a înecat în Marea Roşie Hristos, cel ce a sfărâmat războaiele cu braţ înalt şi pe Israel l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare de biruinţă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminează-mă cu lumina rugăciunilor tale, prea cinstită, pe mine care astăzi laud sfânta şi cea cu adevărat vrednică de laudă, cu cântări de Dumnezeu veselitoare, pomenirea ta, ceea ce porţi numele dumnezeieştii veselii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind numai de dumnezeiasca frumuseţe a lui Hristos şi îndulcindu-te cu ale Lui fără de materie frumuseţi, ai urât frumuseţea trupului, mărită, îndelet-nicindu-te cu dumnezeieştile priviri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ceea ce eşti mireasă înfrumuseţată cu podoabele virtuţilor, te-ai logodit cu Domnul cel adevărat frumos întru podoabă, Sfântă Eufrosina, părăsind pe logodnicul cel vremelnic şi toată veselia vieţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu totul este dorire şi îndulcire şi viaţă, Cel ce, pentru prisosul bunătăţii, a Răsărit din tine, Fecioară prea curată. Pe Acela roagă-L să mă mântuiască pe mine, cel ce neîncetat te fericesc pe tine.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai înfipt pe nimic...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răbdând cu tărie nevoinţele, ai pierdut măiestriile vrăjmaşului şi năpădirile diavolilor le-ai surpat şi te-ai asemănat cu îngerii, ca una care, în trup muritor fiind, la nemurire ai cugetat, maică Eufrosina.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa ta, Sfântă Eufrosina, veseleşte inimile sihaştrilor, fiind întărire şi povăţuire către poruncile cele de mântuire, către căile nestricăciunii, către dragostea cea prea aleasă a Ziditorului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pomenirea ta cea luminată şi vrednică de laudă, dumnezeieşte luminează adunările credincioşilor, îndulceşte cetele cuvioşilor, veseleşte adunările îngerilor, a căror vieţuire râvnind, împreună cu dânşii petreci acum ca un înger.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Viforul cel cumplit al patimilor mă tulbură, vânturile cele potrivnice mă cu-fundă în adânc şi furtuna păcatului îmi clatină inima. Născătoare de Dumnezeu, tu mă izbăveşte pe mine, cel ce curat te măresc.

Irmosul: Cel ce ai înfipt pe nimic pământul cu porunca Ta şi ai ridicat neţinut pe cel îngreuiat, pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întăreşte Biserica Ta, Unule, Bune şi Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiască pogorârea Ta cunoscând-o Avacum, cu mai înainte vedere, Hristoase, cu frică a strigat către Tine: spre mântuirea poporului Tău ai venit ca să mântuieşti pe unşii Tăi.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiindu-ţi aminte de Tatăl cel Ceresc, Logoditorul sufletelor, dragostea de tată şi de mirele cel vremelnic nu te-a zăticnit a nu umbla pe calea mântuirii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un finic cu cuget dumnezeiesc ai înflorit dulceaţa dreptăţii şi ca un cedru, lângă ape, ai înmulţit roadele faptelor celor bune ale înfrânării, de Dumnezeu cugetătoare Sfântă Eufrosina.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu focul postirii ai ars până la cenuşă dulceţile cele uscăcioase. Şi înfierbântându-te de jăratecul dragostei Domnului, ai strălucit razele minunilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind îndurătoare, arată-ţi îndurarea către prea ticălosul meu suflet, care cumplit este întunecat de patimile păcatelor şi suspină, Născătoare de Dumnezeu prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, la Tine mânec şi către Tine strig: luminează sufletul meu cel întunecat, Hristoase, ca un Îndurat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu lumina dumnezeieştilor fapte te-ai arătat, cinstită, ca piatra smaraldului în mijlocul bărbaţilor, arătând lupte bărbăteşti şi veselind pe Domnul.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vărsând lacrimile, ca nişte miresme, te-ai umplut de miros bun şi mărindu-te ca un mir de mult preţ, te-ai adus lui Dumnezeu mireasă nestricată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Toată dorirea ta ai pus-o către Dumnezeu, de Dânsul dorind, pe El căutându-L şi Legea Lui cea de mântuire, urmând, fecioară.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prunc Tânăr ai născut, prea curată, pe Cel ce mai înainte de veci a strălucit din Tatăl cel fără de început. Pe Acela roagă-L pentru lume, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea patimilor cea sălbăticită...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o curată şi fără prihană şi ca o frumoasă şi împodobită, te-ai logodit cu Mirele Cuvântul, care te păzeşte pe tine în veci neîntinată.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu suspinuri şi cu lacrimi căutând pe Ziditorul, ca o aleasă te-ai învrednicit a-L vedea pe Dânsul, împreună cu cei aleşi, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai pildă înfrânării şi chip însufleţit curăţiei, celor ce cu credinţă laudă sfinţită pomenirea ta, Sfântă Eufrosina.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai presus de minte şi de cuvânt ai născut pe Ziditorul Cel fără de ani, care mântuieşte de toată spurcăciunea pe cei ce te laudă pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Preasfântă.

Irmosul: Marea patimilor cea sălbăticită, cu viforul cel stricător de suflet, potoleşte-o, Stăpâne Hristoase şi din stricăciune mă scoate, ca un Îndurat.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Dorind să câştigi viaţa cea de sus, desfătarea cea de jos ai părăsit-o de tot şi te-ai amestecat între bărbaţi, prea frumoasă Eufrosina, ceea ce pentru Mirele tău Hristos ai defăimat pe logodnicul cel vremelnic.

Cântarea a 7-a

Irmos: Domnul Părinţilor cel Preaînălţat văpaia a stins-o şi a rourat pe tinerii care cântau cu un glas: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lumină ţi-a răsărit ţie, împreună şi veselia, prea lăudată Eufrosina. Căci cugetul ţi-a fost drept, cântând: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând toiag Crucea, care te întărea pe tine, cuvioasă, nevătămată ai trecut primejdiile demonilor, cântând: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Inima ta, cuvioasă, locaş ai făcut-o Sfântului Duh, cel ce te-a întărit şi te-a arătat pe tine mai tare decât duhurile cele viclene.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Dumnezeu cel fără de trup, Îmbrăcat cu Trup L-ai născut, Preacurată, ca să ne mântuiască pe noi, cei ce cântăm: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Ţie, Făcătorului a toate...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăvitu-te-ai fecioară de materia patimilor, râvnind îngerilor celor fără de materie, cu care împreună cânţi: pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţă ţi-a dat ţie Vistierul vieţii, căci ai urmat urmelor Lui şi de frumuseţea Lui cea dumnezeiască ai dorit; cu care împreună te şi veseleşti întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Înălţatu-te-ai către locaşurile cele adevărate ale veşnicei vieţi: dorirea pe care o pofteai ai dobândit-o, fecioară, îndulcindu-te de Lemnul vieţii şi prea înălţând pe Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu totul aleasă şi cu totul înfrumuseţată te-ai arătat Fecioară, pe care Dumnezeu te-a iubit şi pe care te-a ales, pururea prea mărită. Pentru aceea te lăudăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Ţie, Făcătorule a toate, tinerii în cuptor dans a toată lumea împreună cântau: toate lucrurile pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Isaie dănţuieşte...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Praznic sfinţit săvârşind ceata monahilor, întru pomenirea ta cea de Dumnezeu luminată, adunarea sihaştrilor se veseleşte. Că te-ai arătat lumină tuturor, cinstită Eufrosina, vrednică de laudă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un odor cinstit te-ai făcut Bisericii celei Cereşti; ca un crin ai înflorit în curţile lui Dumnezeu; ca un trandafir cu miros dulce te-ai adus Împăratului tuturor şi ca un mir de cinste, Sfântă Eufrosina, prea fericită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Eufrosina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminatu-te-ai cu podoaba cea luminată a bunătăţilor şi te-ai adus curată către cămara de mire cea înţelegătoare; unde acum priveşti frumuseţea lui Hristos cea neasemănată şi te îndulceşti de îndumnezeire, în chip desăvârşit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfântă pomenirea ta sfinţeşte astăzi pe credincioşi, izvorând luminare de sfinţenie. Întru care ne rugăm ţie ca unei mirese alese a lui Hristos, Sfântă Eufrosina, prin rugăciunile tale miluieşte pe cei ce te cinstesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preacurată Fecioară, ceea ce eşti uşa luminii, luminează-mă cu lumina feţei tale pe mine cel ce zac întru întunericul patimilor, ca să nu mă cuprindă noaptea morţii pe mine, cel ce toată nădejdea mântuirii mele în tine am pus-o.

Irmosul: Isaie dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu pe Emanuel, pe Dumnezeu şi Omul; Răsăritul este numele Lui, pe care mărindu-L, pe Fecioara o fericim.

Sedelna, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Slăbiciunea femeiască întărind-o fără gând de îndoială, cu nădejdile cele cereşti ai locuit între bărbaţi, de Dumnezeu insuflată fecioară şi prin osteneli şi prin neadormite rugăciuni ai supus pe amăgitorul Evei sub călcâiele tale. Pentru aceea cu credinţă te fericim.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Toată nădejdea mea în tine o pun, Născătoare de Dumnezeu, să nu mă ruşinezi, Preacurată. Să nu-mi pierd nădejdea mea, ceea ce eşti bună. Că numai la tine îndrăznind, cu bună îndrăzneală biruiesc puterile cele potrivnice şi le surp lăudându-mă, ca unul ce te am pe tine ajutătoare nebiruită.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Maica Ta, Hristoase, văzându-Te pe Cruce pironit, tânguindu-se cu jale striga şi zicea: cum Te sârguieşti să mă faci fără de fiu, Fiule, Preadulce şi să mă laşi singură pe pământ pe mine Ceea ce Te-am născut pe Tine, care dai hrană tuturor oamenilor? Însă laud şi binecuvântez îndelungă răbdarea Ta, cea mai presus de toate, Mântuitorule.

****

A fost un om în cetatea Alexandriei, anume Pafnutie, bogat, mărit, cinstit şi temător de Dumnezeu, păzind poruncile Domnului şi vieţuind cu dumnezeiască plăcere. Acesta avea o femeie asemenea lui, bună, dreptcredincioasă şi plăcută lui Dumnezeu, dar era stearpă. De acest lucru erau amândoi mâhniţi, pentru că nu aveau cui să-şi lase averile, ca după moartea lor să le poată rândui bine.

Mâhnindu-se pentru nerodirea lor, totdeauna se rugau lui Dumnezeu ca să le dea rod însoţirii lor şi făceau nu numai multe milostenii la săraci, la biserici şi la mănăstiri, dar încă petreceau în post şi în rugăciuni, mergând pe la bisericile lui Dumnezeu şi cerând să-şi câştige dorirea de la Ziditorul a toate.

Odată, sculându-se Pafnutie, a mers la o mănăstire în care auzise că egumenul este sfânt şi a dat la acea mănăstire o milostenie mare. Şi vorbind cu egumenul, s-a folosit de la dânsul şi cunoscându-l că este bine plăcut lui Dumnezeu, i-a spus lui mâhnirea sa pentru nerodire. Apoi închinându-se, îi cerea să se roage pentru dânsul lui Dumnezeu cu fraţii săi, că doar ar putea să se numească tată de fiu.

Iar Dumnezeul cel prea bun care ascultă rugăciunile celor ce se roagă Lui cu osârdie şi îl cheamă pe El cu tot adevărul, a auzit rugăciunile egumenului şi a binecuvântat pe Pafnutie cu rodul însoţirii lui, pentru că a dezlegat nerodirea femeii sale şi le-a dat lor o fiică foarte frumoasă. ***De această odraslă bucurându-se, mare mulţumită au dat lui Dumnezeu şi botezând-o pe ea, i-au pus numele Eufrosina.*** Apoi la mănăstirea aceea adeseori mergând Pafnutie, dădea milostenia la toţi călugării şi spre egumenul acela mare dragoste a câştigat, pentru vorbele sale cele folositoare şi pentru rugăciunile lui, prin care şi-a câştigat dorirea de la Dumnezeu.

Trecând doisprezece ani de la naşterea Eufrosinei, maica ei s-a mutat din viaţa aceasta, iar Pafnutie a rămas învăţându-şi pe fiica sa dumnezeiasca Scriptură, la care degrab copiliţa deprinzându-se, se îndeletnicea la citirea Sfintelor cărţi, ducându-se vestea de bună înţelegerea ei şi de frumuseţea ei prin toată cetatea Alexandriei.

Drept aceea, mulţi din cei de bun neam şi din bogaţii cetăţeni se întreceau care mai de care să o ia pe ea în căsătorie şi unul pe altul întrecându-se, grăiau tatălui ei de aceasta. Iar Pafnutie le răspundea: *"Precum va vrea Domnul, aşa să fie!"*. Deci, oarecare, care întrecea pe toţi cu bunul neam, cu dregătoria, cu bogăţia şi cu mărirea, a rugat pe Pafnutie ca să dea fiului său pe fiica sa în căsnicie şi s-a învoit Pafnutie. Apoi întărind cuvântul, a hotărât vremea în care să se şi facă nunta fiilor lor. Între acestea a luat Pafnutie pe fiica sa şi s-a dus cu dânsa la mănăstire, ducând daruri egumenului acela care îi era lui iubit părinte şi i-a zis: "Rodul rugăciunilor tale, pe fiica mea, am adus-o la tine, părinte sfinte, ca să te rogi pentru dânsa, că a venit timpul să o dau pe ea la bărbat". ***Iar egumenul a binecuvântat-o pe ea şi şezând, vorbea cu Pafnutie pentru folosul sufletului; iar pe fecioară o învăţa pilde morale şi mult a grăit către dânsa pentru curăţie şi smerenie, pentru frica şi dragostea de Dumnezeu şi pentru milostenie. Iar ea pe toate acestea le scria în***

inima sa, ca o smerită şi binepricepută, că acum avea optsprezece ani de la naştere.

Deci, le-a dat binecuvântare egumenul să se odihnească în casa de oaspeţi cea mănăstirească. Şi a petrecut acolo Pafnutie trei zile cu fiica sa, ascultând în toate zilele citirea şi cântarea bisericească şi privind nevoinţele cele monahiceşti, se minuna de viaţa lor, zicând în sine: *"Fericiţi sunt oamenii aceştia că şi aici ca îngerii vieţuiesc şi după această viaţă se vor sălăşlui cu îngerii în cer!"*

Astfel a început inima ei a se umplea de dumnezeiască râvnă, spre urmarea vieţii lor celei sfinte. Iar după acele trei zile a zis Pafnutie către egumenul: "Porunceşte roabei tale să se închine ţie, pentru că vrem să mergem acasă".

Iar Eufrosina, căzând la picioarele egumenului, a zis: "Rogu-mă ţie, părinte, să te rogi pentru mine, ca să-mi mântuiască Dumnezeu sufletul meu!".

Iar egumenul a binecuvântat-o pe ea cu dreapta sa, zicând: ***"Dumnezeule, Cel ce ştii pe om mai înainte de naşterea lui, Tu însuţi să Te îngrijeşti de această roabă a Ta, ca să se învrednicească părţii şi petrecerii împreună cu toţi cei ce bine Ţi-au plăcut Ţie".***

Şi închinându-se egumenului şi fraţilor, plecară din mănăstire. Trebuie ştiut că tatăl ei, ori de câte ori afla pe cale sau în cetate vreun călugăr, îl aducea pe el în casa sa şi îl ospăta, rugându-l să se roage lui Dumnezeu pentru dânsul şi pentru fiica lui.

După aceasta, în mănăstirea aceea s-a apropiat ziua pomenirii celui ce a întemeiat mănăstirea aceea şi a trimis egumenul pe unul din fraţi, ca să poftească pe făcătorul său de bine, Pafnutie, să vină la dânşii în ziua aceea ca împreună să facă pomenirea. Deci, mergând fratele la casa lui Pafnutie, a întrebat pentru dânsul unde este. Iar slugile i-au răspuns unde se dusese.

Iar Eufrosina, înştiinţându-se de venirea călugărului în casa lor, l-a chemat pe el la sine şi a început a-l întreba: ***"Spune-mi mie, părinte, pentru dragostea Domnului, câţi fraţi aveţi în mănăstire?"***

Iar el a răspuns: "Trei sute cincizeci şi doi".

Şi l-a întrebat pe el iar: ***"Dar, de ar mai veni încă cineva la voi şi ar vrea să vieţuiască cu voi, oare l-ar primi pe el egumenul?"***

Răspuns-a fratele: "Încă şi cu bucurie îl primeşte după cuvântul Domnului: ***Pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară"*****.**

A zis Eufrosina: ***"Oare toţi împreună cântaţi şi postiţi?"***

A răspuns fratele: "La cântare împreună cântăm, iar pentru post, cine precum vrea şi pe cât poate, atâta face".

Întrebând fecioara pe călugăr pentru toată rânduiala mănăstirească, a zis către dânsul: ***"Aş fi vrut şi eu să duc astfel de viaţă, dar mă tem a supăra pe tatăl meu, care pentru bogăţia deşartă a acestei lumi, vrea să mă dea după bărbat".***

I-a zis călugărul: "Să nu vrei, fecioară, să te însoţeşti cu bărbat vremelnic şi stricăcios, ci să te logodeşti pe tine cu Hristos, care, în locul deşertăciunilor trecătoare ale acestei lumi, de le vei părăsi pentru Dânsul, îţi va da cereasca împărăţie şi petrecerea cea împreună cu îngerii. Deci, în taină să ieşi şi să mergi la o mănăstire şi schimbă-ţi chipul mirenesc, să te îmbraci în haine călugăreşti ca să nu fii cunoscută".

Auzind acestea fecioara, s-a bucurat şi a zis călugărului: ***"Cine mă va tunde pe mine?"***

Iar el i-a zis: "Iată, tatăl tău va merge cu mine la mănăstirea noastră şi va petrece acolo trei sau patru zile, iar tu să chemi pe cineva din părinţii călugări şi precum vei vrea, îţi va ajuta cu bucurie".

Acestea grăindu-le, a venit Pafnutie şi văzând pe călugăr, l-a întrebat pe el, zicând: "Pentru ce te-ai ostenit până la noi, părinte?"

Iar el i-a răspuns: "A sosit pomenirea părintelui nostru, care ne-a fondat mănăstirea şi te pofteşte egumenul să vii la noi şi să faci praznicul împreună cu noi, apoi vei pleca după aceea".

Deci, s-a bucurat Pafnutie şi luând multe din casa sa spre trebuinţa bisericii şi pentru ospătarea fraţilor, a mers cu călugărul la mănăstirea aceea.

Acolo zăbovind el, a trimis Eufrosina pe o slugă credincioasă, zicându-i: ***"Să mergi în locaşul lui Teodosie şi intrând în biserică, pe oricare călugăr vei afla, să-l chemi aici!".***

Deci ducându-se după porunca ei, iată, cu rânduiala lui Dumnezeu ieşea un călugăr din mănăstirea sa, ducându-şi lucrul mâinilor sale spre vânzare. Văzându-l sluga, l-a rugat să meargă cu dânsul în casa stăpânului său. Şi a mers în casa lui Pafnutie.

Văzând Eufrosina pe cinstitul călugăr, s-a sculat şi i s-a închinat lui, zicând: ***"Roagă-te pentru mine, părinte".*** Şi s-a rugat călugărul după obiceiul său, iar după rugăciune a binecuvântat-o pe ea şi a şezut. Apoi a început Eufrosina a grăi: ***"Stăpânul meu, eu am tată creştin şi rob al lui Dumnezeu foarte bogat, iar mama mea a trecut din această viaţă. Deci, tatăl meu vrea, din pricina averilor sale, să mă dea acestei deşarte lumi, iar eu nu aş fi vrut să mă întin cu spurcăciuni lumeşti, dar mă tem să supăr pe tatăl meu. Nu ştiu ce să fac. Pentru aceasta toată noaptea am petrecut fără somn, rugându-mă lui Dumnezeu ca să arate milă sufletului meu. Apoi făcându-se ziuă, am vrut să trimit la biserică şi să chem pe un părinte, ca să aud de la dânsul un cuvânt de folos şi să mă povăţuiască ce ar trebui să fac. Deci, mă rog ţie, părinte, învaţă-mă calea lui Dumnezeu, că ştiu că Dumnezeu te-a trimis aici".***

Bătrânul, deschizându-şi gura, a zis: "Domnul grăieşte în Evanghelie: ***"De nu va urî cineva pe tatăl său, pe mamă, pe femeie, pe fii, pe fraţi şi pe surori, ba încă şi sufletul său, nu va putea să-Mi fie Mie ucenic" (Luca 14,26).*** Mai mult nici eu nu ştiu ce să-ţi spun ţie. Însă de vei putea suferi aprinderea firii, lasă-le pe toate şi fugi de lumea aceasta, ca şi Israel de robia lui Faraon. Iar averile tatălui tău au mulţi moştenitori, adică bisericile şi mănăstirile, spitalele, casele de oaspeţi, sărmanii şi văduvele, străinii, temniţele şi robiţii şi unde va vrea tatăl tău să împartă moştenirea ta, iar tu însăţi îngrijeşte-te de sufletul tău".

Şi i-a răspuns fecioara: ***"Cu ajutorul lui Dumnezeu şi prin rugăciunile tale, părinte, cred că mă voi putea osteni pentru sufletul meu, Dumnezeu ajutându-mi mie".***

Stareţul i-a răspuns: "O dorire şi hotărâre ca aceasta să nu se îndelungească, că întârzierea nu aduce căinţă; deci, acum este vremea de pocăinţă!"

Iar Eufrosina a zis lui: ***"Pentru aceea te-am şi ostenit, părinte, ca dorinţa inimii mele să o împlineşti şi făcând rugăciune, să mă binecuvântezi şi să-mi tunzi părul capului".***

Deci, sculându-se stareţul, a făcut rugăciune şi după dumnezeiască rânduială a tuns-o pe ea, îmbrăcând-o în chipul cel îngeresc, punând schima pe dânsa şi

rugându-se pentru ea, a zis: ***"Dumnezeu, Cel ce mântuieşte pe toţi sfinţii Săi, acela să te păzească pe tine de tot răul!".***

Acestea zicând stareţul, s-a dus în calea sa, bucurându-se şi slăvind pe Dumnezeu.

Iar Eufrosina, gândind în sine, zicea: ***"De mă voi duce într-o mănăstire de fecioare, tatăl meu mă va căuta, mă va afla şi mă va scoate pe mine cu silă de acolo, pentru mirele meu. Deci, mă voi duce într-o mănăstire bărbătească unde să nu mă ştie nimeni".***
Acestea gândindu-le, seara târziu s-a îmbrăcat în haine bărbăteşti şi tăinuindu-se de toţi, a ieşit din casa sa, luând cincizeci de bani de aur cu sine şi s-a ascuns în acea noapte într-un oarecare loc. Iar a doua zi a venit tatăl ei în cetate şi vrând Dumnezeu, îndată a mers la biserică; iar Eufrosina s-a dus la acea mănăstire în care tatăl ei era cunoscut. Sosind la poartă, a bătut şi a zis portarului: ***"Mergi de spune egumenului că un famen a venit de la palatele împărăteşti şi stă înaintea porţii, poftind ca să vorbească cu sfinţia sa!"***

Deci, ieşind egumenul, s-a aruncat Eufrosina înaintea lui la pământ închinându-se feţii sale celei cu sfânta podoabă. Iar el, ridicând-o pe ea, a făcut rugăciune după obicei şi au şezut. Apoi a început egumenul a o întreba pe ea: "Pentru ce ai venit la noi, fiule?"

Iar Eufrosina a răspuns: ***"Eu, părinte, am fost în slujba palatelor împărăteşti, fiind famen şi am vrut să primesc viaţa călugărească, căci n-am aflat în rânduiala aceasta, viaţă mie de folos în cetate; ci auzind de petrecerea voastră cea bună, am venit aici, dorind să vieţuiesc cu voi".***

Egumenul i-a zis: "Bine ai venit, fiule, iată mănăstirea este înaintea ta şi dacă vrei, petreci cu noi".

Apoi i-a zis: "Cum îţi este numele?"

Eufrosina a răspuns: ***"Numele meu este Smaragd".***

Atunci egumenul i-a zis: "Fiule Smaragde, eşti tânăr şi nu vei putea să petreci singur în chilie. Ţi se cuvine să ai lângă tine un mai mare ca învăţător, care să te înveţe în viaţa călugărească rânduiala şi obiceiurile".

Fecioara a răspuns: ***"Precum vrei, stăpâne, aşa să rânduieşti pentru mine".***

Apoi, scoţând cei cincizeci de bani de aur, i-a dat egumenului, zicându-i: ***"Primeşte acestea, părinte, iar de voi începe a vieţui aici, atunci şi cealaltă avere a mea, care a rămas în cetate, se va aduce aici".***

Chemând egumenul pe unul din fraţi, anume Agapet, om sfânt şi desăvârşit în faptele bune, i-a dat în seama lui pe Smaragd, zicându-i: "Acest tânăr, de acum să-ţi fie ţie fiu şi ucenic; aşa să-l iubeşti pe el, ca să-şi întreacă pe învăţătorul".

Apoi, plecându-şi genunchile şi rugându-se, a însemnat egumenul pe Smaragd. Şi răspunzând toţi amin, l-a luat pe el Agapet în chilia sa, şi-l învăţa îngereasca viaţă. Deci, avea Smaragd faţa foarte frumoasă şi când intra la rugăciune în Biserică, pe mulţi îi supăra diavolul prin gânduri nefolositoare, răpindu-i spre frumuseţea lui Smaragd. Şi se scârbeau asupra egumenului, zicându-i: "Pentru ce atâta de frumoasă faţă ai adus în mănăstire, care aduce atâta sminteală celor mai neputincioşi fraţi?"

Auzind aceasta egumenul, a chemat pe Smaragd şi i-a zis: "Frumoasă este faţa ta, fiule, a căreia vedere nu este de folos celor slabi, care nu au biruit desăvârşit încă războiul vrăjmaşului. Deci, eu vreau ca să te linişteşti singur în chilia ta şi acolo să te rogi, fără a mai veni în sobor. Acolo şi hrană îţi va da mai marele tău şi să nu ieşi nicăieri de acolo".

Iar ea a răspuns: ***"Precum vei porunci, Avvo, aşa voi face".***

Şi a poruncit egumenul lui Agapet să gătească o chilie deosebită în care să petreacă Smaragd. Şi a făcut Agapet toate cele poruncite lui de egumenul şi a pus pe Smaragd în chilia cea deosebită. Acolo se nevoia în rugăciune cu post şi priveghere, ziua şi noaptea slujind lui Dumnezeu în curăţenia inimii, încât se minuna mai marele ei, fericitul Agapet. Pentru aceasta la toţi fraţii spunea spre folos ostenelile şi nevoinţele lui şi toţi folosindu-se, proslăveau pe Dumnezeu care săvârşea atâta putere în tinereţele cele copilăreşti.

Iar Pafnutie, tatăl ei, când s-a întors acasă, grăbindu-se a intra în cămara în care fiica lui vieţuia şi neaflând-o pe ea, s-a umplut de necaz şi de mâhnire şi a început a întreba cu mânie pe slugi şi pe slujnice ce a făcut Eufrosina şi unde s-a dus.

Slugile răspunseră: "Aseară am văzut-o pe ea, iar acum nu se arată şi gândeam că tatăl logodnicului ei venind, a luat-o pe ea la sine".

Şi a trimis Pafnutie pe slugi la casa lui şi nu o aflară. Iar auzind de acesta logodnicul şi tatăl lui, s-au mâhnit foarte şi venind la Pafnutie, îl aflară pe el foarte întristat, zăcând la pământ şi plângând şi i-au zis lui: "Oare nu cumva cineva a amăgit-o şi a fugit cu dânsa?"

Şi îndată trimiseră slujitori călări prin toată Alexandria spre căutarea ei şi o căutau prin căi şi prin casele tuturor cunoscuţilor lor, pe mal şi în corăbii. Apoi străbătură şi mulţime de mănăstiri de fecioare şi câmpii şi pustietăţi, munţi şi peşteri, cu dinadinsul căutând pe fiica mâhnitului tată şi neaflând-o pe ea, s-au întors tânguindu-se şi plângeau după dânsa ca după o moartă.

Astfel, mirele se tânguia după logodnica sa, socrul se mâhnea după nora sa, iar tatăl după fiica sa, precum oarecând Iacov după Iosif cu amar plângea, jeluindu-se aşa: "Vai mie, fiica mea cea dulce! Vai mie, lumina ochilor mei! Vai mie, mângâierea sufletului meu! Cine mi-a furat comoara mea? Cine mi-a răpit averea mea? Cine mi-a risipit bogăţia mea? Cine mi-a uscat vlăstarea mea? Cine mi-a stins făclia mea? Cine mi-a luat nădejdea mea? Cine a silit pe frumuseţea fiicei mele? Ce fel de lup a răpit pe mieluşeaua mea? Care loc a ascuns aşa de repede faţa ei cea luminată? Aceea era ridicarea neamului meu, aceea era toiagul bătrâneţelor mele, aceea îmi era mângâierea în întristări! Pământule, pământule, să nu-mi acoperi trupul meu, până ce nu voi şti ce s-a întâmplat Eufrosinei, fiica mea!” Unele ca acestea grăindu-le Pafnutie cu plângere, toţi cei ce se adunaseră acolo, prieteni şi vecini, şi-au ridicat glasurile şi plângeau împreună cu Pafnutie, tânguindu-se de cea neaşteptată pierzare a fiicei lui.

Apoi, neaflând Pafnutie răcorire în întristarea sa, s-a dus la cea mai înainte pomenită mănăstire în care şi fiica lui la închisoare se nevoia şi căzând la picioarele egumenului, a zis: "Să nu încetezi, părinte, rugându-te lui Dumnezeu, ca să se afle osteneala rugăciunilor tale, că nu ştiu ce s-a făcut cu fiica mea. Oare a răpit-o pe ea cineva? Sau dintr-o altă întâmplare oarecare a pierit?" Auzind aceasta cinstitul stareţ, s-a tulburat foarte şi adunând la sine pe toţi fraţii, le-a zis: "Să arătaţi dragoste, fraţilor, să vă rugaţi Domnului, ca să binevoiască a ne descoperi nouă pe fiica prietenului şi binefăcătorului nostru Pafnutie"

Deci, au postit şi s-au rugat toţi în toată săptămâna, dar nu li s-a făcut despre aceasta nici o descoperire, precum mai înainte într-alte cereri li se făcea. Că rugăciunea Eufrosinei se înălţa la Dumnezeu ziua şi noaptea, ca să nu o facă pe ea Dumnezeu arătată în această viaţă. Şi biruia cu rugăciunea ei rugăciunile tuturor fraţilor.

După ce n-a câştigat descoperirea, a început egumenul a mângâia pe Pafnutie, zicându-i: "Să nu slăbeşti, fiule, pentru certarea Domnului, că pe care îl iubeşte Domnul îl ceartă. Însă să ştii aceasta: că fără de voia Domnului nici o pasăre nu cade pe pământ, cu cât mai ales fiica ta. Fără de porunca lui nimic nu se face. Pentru că ştiu că fiica ta şi-a ales partea cea bună şi de aceea nu s-a descoperit pentru dânsa ceva nou de la Dumnezeu. Că de ar fi căzut în lucruri rele, care să nu fie, nicidecum n-ar fi trecut cu vederea Dumnezeu atâta osteneală a fraţilor mei, ci desăvârşit ne-ar fi arătat pentru dânsa. Dar am nădejde spre Domnul, că încă trăind în această viaţă, Dumnezeu o va arăta ţie".

Auzind acestea Pafnutie, s-a mângâiat puţin de mâhnire şi mulţumind lui Dumnezeu, s-a dus la casa sa. Şi se ruga în toate zilele cu dinadinsul şi făcând lucruri bune, dădea milostenie multă la cei ce aveau trebuinţă.

După câteva zile s-a dus iar la mănăstire, făcând rugăciune împreună cu fraţii. Iar odată, închinându-se egumenului, a zis: "Roagă-te pentru mine, părinte, ca să-mi înceteze din mâhnirea cea pentru fiica mea, că nu s-a mângâiat sufletul meu nici măcar cât de puţin, ci mai mult creşte rana inimii mele şi din zi în zi se înnoieşte durerea mea".

Văzând egumenul mâhnirea lui cea mare, îl mângâia pe el în tot chipul. Apoi vorbind cu dânsul, i-a adus aminte de Smaragd, zicându-i: "Este la noi un frate duhovnicesc, care a venit de la palatele împăratului Teodosie şi toţi ne folosim de viaţa lui. Oare vei vrea să vorbeşti cu dânsul, ca măcar puţină răcorire să primeşti din vorbele lui, că este plin de duhul lui Dumnezeu?"

Iar el a zis: "Voiesc!"

Şi chemând egumenul pe Agapet, i-a zis: "Să duci pe Pafnutie la Smaragd, ca să vorbească cu dânsul".

Însă nu ştia egumenul că Smaragd este fiica lui Pafnutie. Şi a mers Agapet şi Pafnutie în chilia lui Smaragd. ***Iar când a văzut Eufrosina pe tatăl său, cunoscându-l pe el, s-a umplut cu totul de lacrimi.*** Iar Pafnutie socotea că de umilinţa cea din rugăciune plânge, că nu a cunoscut-o pe ea, fiindcă se uscase floarea feţei ei din înfrânarea cea mare şi de rugăciunile cele de toată noaptea şi şi-a acoperit Eufrosina cu camilafca faţa sa, ca să nu o cunoască. Apoi făcând rugăciune, a şezut. ***Şi a început Smaragd a întinde cuvântul către Pafnutie, grăindu-i lui pentru Împărăţia cerului şi pentru slava cea veşnică, la care omul poate să meargă prin smerenie, prin curăţie, prin sfinţenie, prin milostenie şi***

prin dragoste. I-a grăit şi pentru lepădarea de lume, că nu se cuvine a iubi mai mult pe fii decât pe Dumnezeul cel ce este ziditorul tuturor. Şi îi arăta apostoleasca învăţătură, cum că scârba cere răbdare, iar răbdarea iscusinţă.

Văzând pe tatăl său în mâhnire mare, îi era milă de el, şi-l mângâia, zicându-i: ***"Să mă crezi pe mine, că nu te va trece Dumnezeu cu vederea, că de ar fi fost fiica ta în calea pierzării ţi-ar fi arătat ţie Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfinţilor părinţi care s-au rugat de aceasta cu tot dinadinsul. Cred lui Dumnezeu că fiica ta a ascultat pe Sfetnicul cel bun, care în Evanghelie zice: "De iubeşte cineva pe tată sau pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine şi de nu se va lepăda cineva de toate averile sale, nu va putea să-mi fie mie ucenic" (Matei 10,37). Dumnezeu este puternic şi chiar în această viaţă ţi-o va arăta ţie. Deci să încetezi a te mâhni. Pentru ce pe tine însuţi te ucizi cu mâhnirea? Să mulţumeşti lui Dumnezeu de toate şi să nu-ţi pierzi nădejdea ta, că şi eu, când învăţătorul meu Agapet mi-a spus mie de venirea ta în mănăstire şi de mâhnirea ta, m-am rugat cu dinadinsul după puterea mea, ca să-ţi dea ţie Domnul răbdare şi tărie de suflet şi să rânduiască pentru tine şi pentru fiica ta pe toate cele spre folos şi să te mângâie pe tine. Şi am nădejde că Dumnezeul a toată mângâierea nu te va lăsa ca până în sfârşit să fii în mâhnire. Ci, deşi nu acum, curând însă va descoperi ţie pe fiica ta, pentru care aşa de mult te întristezi".*** Apoi, temându-se Eufrosina ca nu prin multă vorbă să fie cunoscută, a zis lui Pafnutie: ***"Să mergi de acum cu pace, stăpânul meu".***

Iar Pafnutie când ascultă cuvintele acestea se umplea de lacrimi şi de bucurie. Pentru că ardea inima lui de fireasca dragoste cea către Smaragd şi mult folosindu-se din vorbele ei, s-a dus la egumen şi i-a zis lui: "Unul Dumnezeu ştie, părinte, cât folos am luat de la fratele acela şi cât de mult, cu darul lui Dumnezeu, m-am umplut de bucurie din cuvintele lui, încât parcă aş fi aflat pe iubita mea fiică!". Şi cerând Pafnutie de la toţi binecuvântare, s-a întors la casa sa.

Deci a petrecut Smaragd în mănăstirea aceea treizeci şi trei de ani, vieţuind asemenea cu îngerii. Apoi a căzut într-o boală grea, din care s-a şi mutat din acestea de aici.

Iar mai înainte de sfârşitul lui, a venit Pafnutie în mănăstire la închinarea şi cercetarea fraţilor. Apoi, după vorba cea obişnuită cu egumenul, a zis: "Părinte, de este cu putinţă, dă-mi binecuvântare ca să merg să văd pe fratele Smaragd, că foarte mult îl iubeşte sufletul meu pe el".

Chemând egumenul pe Agapet, i-a poruncit lui ca să ducă pe Pafnutie la Smaragd. Intrând Pafnutie în chilia lui Smaragd şi văzându-l pe el pe pat zăcând, fiind foarte bolnav, a căzut lângă patul lui, plângând şi zicând: "Vai mie! Unde-s cuvintele tale cele dulci? Unde-s făgăduinţele tale, prin care m-ai mângâiat că voi vedea pe fiica mea cea pierdută? Iată, nu numai pe ea nu o văd, ci şi pe tine - în care aveam ceva mângâiere - este aproape să nu te mai văd. Vai mie! Cine de acum înainte va mai mângâia bătrâneţele mele? La cine voi merge şi cine îmi va fi răcorire în mâhnirea mea? De două lipsuri acum plâng: ***Că de treizeci şi opt de ani nu am văzut pe fiica mea, nici am aflat despre dânsa vreo înştiinţare şi că scumpul meu Smaragd şi el mă lasă pe mine, de care aşa de mult mă bucuram, ca şi cum aş fi aflat pe fiica mea cea pierdută.*** Ce să mai aştept de acum înainte? Unde să aflu mângâiere că, iată, mă pogor cu mâhnire în mormântul meu?"

Văzând Smaragd pe Pafnutie cu nemângâiere tânguindu-se, i-a zis lui: ***"De ce te tulburi şi pe tine însuţi te ucizi cu mâhnirea? Oare nu este puternică mâna Domnului sau este ceva cu neputinţă la Dumnezeu? Pune de acum capăt mâhnirii. Adu-ţi aminte că lui Iacov i-a arătat Domnul pe Iosif viu, după care se tânguia ca după un mort. Acelaşi Dumnezeu şi pe tine te va mângâia. Însă mă rog ţie să petreci aici trei zile şi să nu te depărtezi de lângă mine".***

Şi petrecea Pafnutie în mănăstire, gândind întru sine, şi zicând: "Nu cumva va arăta Domnul lui Smaragd ceva pentru fiica mea?"

Sosind a treia zi, după ce a ştiut Eufrosina ducerea sa la Domnul, a chemat pe tatăl său Pafnutie, şi i-a zis lui: ***"De vreme ce Atotputernicul Dumnezeu a rânduit pentru mine precum a voit şi mi-a săvârşit dorirea mea şi iată am ajuns la sfârşit, nevoinţa călugăriei trecând-o nu cu a mea putere, ci cu ajutorul Aceluia care m-a păzit de cursele vrăjmaşului, nu voiesc ca şi tu să te mâhneşti pentru fiica ta. Eu sunt Eufrosina, fiica ta şi tu eşti tatăl meu. Eu sunt cea pe care tu o cauţi. Eu, pentru dragostea lui Dumnezeu te-am lăsat pe tine, tatăl meu şi toată moştenirea mea şi logodnicul cel vremelnic şi am venit aici, tăinuindu-mi firea mea. Ci mă rog ţie, să nu laşi ca altcineva să-mi îngrijească trupul meu după ieşirea sufletului, fără numai tu singur să faci aceasta. Încă mă rog să împlineşti făgăduinţa mea pe care am făcut-o părintelui locaşului acestuia, când mă rugam ca să fiu primită aici, zicând că am averi multe şi pe acelea le voi aduce în locaşul acesta. Deci, să faci aceasta, tatăl meu şi să dai averea mea ce a rămas locaşului acestuia care bine se păstoreşte şi se rânduieşte şi te roagă pentru mine".*** Acestea zicând, şi-a dat duhul său în mâinile Domnului.

Iar Pafnutie, auzind acestea şi văzând că a murit Eufrosina, de spaimă şi de mare jale cu totul a slăbit şi a căzut la pământ ca un mort. Alergând Agapet, a văzut pe Smaragd mort şi pe Pafnutie zăcând abia viu. Şi a turnat apă pe faţa lui şi l-a ridicat de la pământ, zicându-i: "Ce-ţi este, domnule Pafnutie?"

Iar el a răspuns: "Lasă-mă să mor aici, că o minune de mirare am văzut acum!"

Apoi, sculându-se, a căzut cu faţa lui pe faţa celei moarte şi mulţime de lacrimi vărsând plângea, zicând: "Vai mie, fiica mea cea dulce, pentru ce nu te-ai arătat mie mai înainte de ceasul acesta, ca şi eu să fi murit cu tine! Vai mie, cum te-ai tăinuit de mine, o, fiica mea cea scumpă? Cât de bine ai scăpat de cursele vrăjmaşului şi ai fugit de stăpânitorii lumii întunericului veacului acestuia şi ai intrat în viaţa cea veşnică!"

Acestea auzind Agapet şi cunoscând lucrul cel minunat, s-a spăimântat şi alergând, a spus egumenului. Şi venind egumenul cu sârguinţă multă, a căzut pe faţa ei cea sfântă şi se tânguia, zicând: ***"Eufrosino, mireasa lui Hristos şi fiica sfinţilor, să nu uiţi pe cei împreună nevoitori cu tine şi mănăstirea aceasta. Ci, te roagă pentru noi Domnului nostru Iisus Hristos, ca să ne dea nouă bine, nevoindu-ne să trecem la limanul mântuirii şi să avem parte cu Sfinţii lui!"***

Şi a poruncit egumenul să se adune toţi fraţii, ca să îngroape sfântul ei trup cu o cuviincioasă cinste. Iar dacă se adunară, au venit şi au văzut minunea aceea de mirare. Şi proslăviră pe Dumnezeu, Cel ce a arătat puterea Sa cea tare în trupul cel neputincios. Iar unul din fraţi, fiind chior de un ochi, a alergat la moaştele cuvioasei şi plângând, a sărutat sfântul ei trup şi îndată a văzut cu ochiul lui.

Deci, văzând fraţii o minune ca aceea, au mărit mila lui Dumnezeu şi pe Sfânta Eufrosina cea plăcută Lui slăvind-o o cinsteau şi s-au folosit toţi foarte mult de o viaţă ca aceasta a ei. Apoi, îngropând-o pe ea în rând cu mormintele Sfinţilor părinţi, îi făceau pomenirea ei cu bucurie.

Iar tatăl ei, Pafnutie, mergând acasă, a împărţit averea sa la biserici, la mănăstiri, la săraci şi la străini. Iar o parte nu mică din averea cea rămasă, aducând-o în mănăstirea aceea, a dat-o spre trebuinţa locaşului şi singur într-însul s-a călugărit şi cerând chilia fiicei sale, a vieţuit într-însa cu dumnezeiască plăcere 10 ani şi şi-a dat sufletul său în mâinile Domnului, aflându-se pe aceeaşi rogojină pe care şi fiica lui, cuvioasa Eufrosina, s-a odihnit. Şi l-au îngropat cu cinste aproape de fiica sa şi s-a aşezat pomenirea lor să se facă în toţi anii întru slava Sfintei Treimi: a Tatălui

şi a Fiului şi a Sfântului Duh, lui Dumnezeu Celui minunat întru sfinţii Săi, Căruia se cuvine slava în veci. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Culegere după descrierile lui Ieronim şi Sfântului Simeon Metafrast)